

Denne udsædvanlige Ordning af Lønningsforholdet ved et Konsulat foranledigede en nu Forespørgsel til Ministeriet om, hvilken Hjemmel Udenrigsministeriet havde havt til den i 1870 truffne Ordning med Hensyn til Bestyrelsen af og Forretningsgangen ved Konsulatet, hvorvidt der ved andre Konsulater var truffet en lignende Ordning, saa at Statskassen udbetaler en fast Løn, mod at paa den anden Side Skibsgebyrerne tilfalde den, og om det var samtlige Skibsgebyrer i New-York, der godskrives Ministeriet, eller blot den Halvdel, der ifølge Konsul-Instruktionen af 24de Marts 1868 § 46 tilkommer Vicekonsulen. Herpaa svarede Udenrigsministeriet den 21de Juli:

„ad 1) Ordningen i 1870 fandt, som alt bemærket i Skrivelse herfra af 22de Mai d. A., Sted paa Forslag af den daværende Kongelige Konsul, General Christensen. I den Skrivelse, der i den Anledning tilfillede Konsulatet, bemærkedes det imidlertid, at Ministeriet forbeholdt sig med 3 Maaneders Bærsel at kunne ophæve det givne Tilfagn, hvilket Forbehold hovedsagelig toges af Hensyn til eventuelle Bemærkninger af Statsrevisionen. Den Omstændighed, at jaadanne Bemærkninger i den forløbne Aarrække ikke ere fremkomne fra Statsrevisionen, har Ministeriet anset for Hjemmel til at lade den i 1870 truffne Ordning bestaa, saa meget mere som Udgiften for Statskassen efterhaanden er formindsket, idet Skibsgebyrerne siden den Tid ere tiltagne betydeligt.

ad 2) Der er ikke truffet nogen lignende Ordning med Hensyn til noget andet Konsulat.

ad 3) Det bemærkes her, at Vice-Konsulen i New-York ikke falder ind under Reglen i Konsul-Instruktionens § 46, der kun har Hensyn til de Tilfælde, hvor der ikke tillige paa Pladsen findes en Konsul. Konsekventen heraf bliver, at det er samtlige Skibsgebyrer, der godskrives Ministeriet.

Sluttelig skal der gøres opmærksom paa, at Konsulatet i New-York har en ganske exceptionel Vigtighed, ikke blot for den iøvrigt stadig tiltagende Handel og Skibsfart, men navnlig for den danske Emigration, og ligesom Ministeriet har al Grund til at være tilfreds med den nu bestaaende Ordning af Konsulattjenesten i New-York, saaledes er det ogsaa utvivlsomt, at denne i økonomisk Henseende er fordelagtig for Staten og langt billigere end de andre søfarende Landes Konsulater.“

Forsaaavidt Ministeriet beraaber sig paa, at Statsrevisorerne ikke tidligere have gjort Bemærkninger ved denne Post, maa det dog mærkes, at det ikke fremgaar af Statsrevisions-Betænkningen for 1870—71 Side 86, at Posten har været fuldstændig oplyst for Revisorerne, idet der kun nævnes en „forøget Udgift for Kontorholdet m. v.“, men ikke Udbetalingen af et fast Honorar til en Konsulatssekretær (imod at Skibsgebyrerne tilfaldt Statskassen), saa at i hvert Fald Rigsdagen maa antages ikke at have kjendt det fulde Sammenhæng med den foretagne Omordning. Heller ikke senere er Sagen oplyst i Betænkningerne, og for de sidste 5 Aars Vedkommende kan det med Sikkerhed siges, at den heller ikke har foreligget oplyst for selve Revisorerne, indtil i dette Aar den paaafaldende store Udgift foranledigede Dnsket om at kjende Specialregnskabet. Da den truffne Ordning saaledes ikke ses at være godkjendt af Rigsdagen, og dette formentlig burde være sket, efter som den bryder med de for Landets Konsulatsforhold gjældende Regler, foreligger man den til Beslutning og tror efter Omstændighederne at kunne indstille den til at passere.“

Da den ovenomhandlede, fra det Almindelige afvigende Ordning af Konsulatet i New-York har bestaaet siden 1870 og altsaa er bleven overleveret fra den ene Regjering til den anden, uden at der hidtil er fremkommet Bemærkninger om samme, kan den nuværende Regjering have havt god Grund til at gaa ud fra, at Rigsdagen og Statsrevisionen have været bekjendte med Ordningen og ikke fundet Noget mod den at erindre. Af Statsrevisorerne Bemærkninger fremgaar ogsaa, at de formene, at den fremdeles bør bibeholdes. Spørgsmaalet er blot, om Rigsdagen paa en eller anden Maade skal tilkjendegive, at den godkjenner Ordningen. At gjøre dette ved at tage et Forbehold med Hensyn til den i et tilbagelagt Aar afholdte Udgift, forekommer Udvalgets Flertal (Suel, Røysen, Møller og Rump) mindre naturligt. Den simpleste Maade, hvorpaa man kan gjøre det, turde være, at Rigsdagen, efterat Statsrevisionen nu har fremdraget Spørgsmaalet, ved Behandlingen af fremtidige Finantslove lader den indførte Ordning bestaa uanfægtet. Flertallet gjør derfor ingen Indstilling med Hensyn til den foreliggende Udgiftspost.